

EgyÉN – KetTE

A Jóisten megteremtette Ádámot a maga hasonlatosságára. Így Ádám egyedül volt, csakúgy, mint a mennyei Atya, akinek neve nem az apaságra — mint sokan vélik tévesen –, hanem a mindent összefoglaló Egy-ségre, az Ősegyre utal; Atya – Etye – Egy. Hasonlóan a testünkben szintén egyedül lévő értelmi központhoz, amit Agy-nak nevezünk. Ádám tehát egyedül volt, így nála az én tudata és az egyes szám fogalma értelemszerűen összekapcsolódott (ego=egy). Ilyenformán sajátmagát EgyÉN – nek nevezte el.

Fölfedezte, hogy míg maga egyedül van, bizonyos testrészeiből kettő van. Páros testrész volt a keze is, ezért annak a kete nevet adta. Az ősi nyelvekhez hasonlóan egyes finnugor nyelvekben még ma is megtaláljuk a kéz nevének kete alakját, ami a magyar kéz szóval és a kettő számmal egyaránt azonos.

Kis idő múltán a teremtő megszánta Ádámot magányosságában és oldalbordájából megalkotta Évát játszótársnak.

Ekkor már ketten voltak, mint a két Tenyér. Ádám az EgyÉN, Éva a KetTE.

AZ Én azonos volt az eggyel, a Te pedig a kettővel. Az európai nyelvekben máig él ennek emléke. Az egyes számot minden nyelv az N hangzóval fejezi ki pl:

- angol oNe (van)
- német eiN (ájn)
- szláv jedNo, jedeN
- orosz odiN (ágyin)
- olasz uNo
- francia uN

Az orosz változat az eredeti „egyén” formát teljes valójában megőrizte.

A kettes számnál a „te” T hangját többnyire lágyabb váltóhangja helyettesíti: D.

Olykor a „d” zöngés Z hangpárjával találkozunk.

- angol Two (tu)
- német Zwei (cváj)
- orosz Dva
- olasz Due
- francia Deux

A magyar nyelvben már régen szétváltak, az egót az eggyel, a második személyt a kettővel azonosító fogalompárok. Ősi, rituális emléket idéző „kiszámoló” mondókánkban azonban ez a kapcsolat még jól felismerhető:

An Tan ténusz, szórakaténusz...